Το τραπέζι του γαστρίμαργου και το τραπέζι του φιλόθεου (Όσιος Ισαάκ ο Σύρος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 7 Ιουνίου, 2022

Η συναναστροφή μας με τους αγωνιστές, κάνει και τα δύο μέρη να πλουτίσουν με τον πλούτο των μυστηρίων του Θεού. Όμως η αγάπη των ανθρώπων προς τους αμελείς και τους τεμπέληδες, τους κάνει να παραγεμίσουν με απληστία το στομάχι τους, καθώς κάθονται στο τραπέζι μαζί, και δεν μπορούν να συγκεντρώσουν το νου τους. Σε τέτοιους ανθρώπους, που είναι αμελείς, και αγαπούν τα συμπόσια, φαίνονται αηδή τα φαγητά χωρίς την παρέα τους. Λένε, μάλιστα, «αλίμονο σε κείνον που τρώει μόνος του, γιατί δεν πρόκειται να ευχαριστηθεί». Αυτοί λοιπόν οι άνθρωποι προσκαλούν ο ένας τον άλλον στα συμπόσια, και ανταμείβονται με τις προσκλήσεις αναμεταξύ τους, χωρίς αρχοντιά, σαν μισθωτοί. Φεύγε, αδελφέ μου, από τέτοιους ανθρώπους, και να μη θελήσεις με κανέναν τρόπο να συμφάγεις μαζί τους, κι αν ακόμη φτάσεις στην ανάγκη να το κάνεις. Διότι το τραπέζι τους είναι βρόμικο, και έχουν υπηρέτες τους τους δαίμονες. Οι φίλοι του νυμφίου Χριστού δεν τρώνε σε τέτοια τραπέζια.
Αυτός που ετοιμάζει συνεχώς συμπόσια, είναι υπηρέτης του δαίμονα της πορνείας, και μολύνει την ψυχή του ταπεινού. Όποιος τρώει στο τραπέζι του καθαρού το ταπεινό φαγητό του, καθαρίζει την ψυχή του από τα πάθη. Το τραπέζι του γαστρίμαργου βρομάει από την αφθονία και την ποικιλία των εδεσμάτων και των τηγανισμάτων. Ο άμυαλος και ασύνετος τρέχει σε τέτοιο τραπέζι, όπως το σκυλί στο μακελειό. Όμως το τραπέζι του ανθρώπου που προσεύχεται συνεχώς, είναι πιο γλυκό από τη μυρωδιά του ψημένου μοσχαριού και από την ευωδία του μύρου. Ο φιλόθεος μοναχός τέτοιο τραπέζι θέλει και το τιμά σαν ατίμητο θησαυρό.

Από το τραπέζι των νηστευόντων και αγρυπνούντων, που κοπιάζουν εν Κυρίω να πάρεις τη χάρη του Θεού, που είναι σαν το φάρμακο που δίνει αληθινή ζωή και, μ’ αυτό, ανάστησε την πεθαμένη ψυχή σου. Διότι ανάμεσα στους συνδαιτυμόνες κάθεται ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, που τους αγιάζει, και μεταβάλλει τις πικρές κακουχίες και ταλαιπωρίες στη δική του ανεκδιήγητη γλυκύτητα. Αλλά και οι πνευματικοί και επουράνιοι λειτουργοί του Κυρίου, δηλ. οι άγιοι Άγγελοι, τους επισκιάζουν, καθώς και τις άγιες τροφές τους. Εγώ προσωπικά γνώρισα έναν αδελφό, που το έβλεπε αυτό με τα ίδια του τα μάτια.

Μακάριος είναι αυτός που ξέκοψε τον εαυτό του από κάθε ηδυπάθεια, που τον χωρίζει από το δημιουργό του. Μακάριος είναι ο μοναχός που τρέφεται με τον άρτο

που κατέβηκε από τον ουρανό, και χάρισε στον κόσμο την αιώνια ζωή. Μακάριος είναι εκείνος που μέσα στον κάμπο της καρδιάς του αισθάνθηκε τη δροσιά της αληθινής ζωής, που κατεβαίνει από την ευσπλαχνία και την αγάπη του Πατρός, και έχει (αυτός ο άνθρωπος) το βλέμμα του προσηλωμένο σ' αυτή τη δροσιά. Γιατί όταν πιεί απ' αυτή, θα ευφρανθεί, και θα ξανανιώσει η καρδιά του, και θα βρίσκεται σε κατάσταση χαράς και αγαλλίασης. Αυτός που έχει δει τον Κύριό του την ώρα που τρώει, κρύβεται από τους άλλους και τρώει μόνος του το ψωμί του, και δεν κάθεται με τους υπερήφανους και γαστρίμαργους, για να μη συμφάγει μαζί τους και χάσει το φως του Θεού. Όμως αυτός που στο φαγητό του έχει ανακατέψει το θανατηφόρο φαρμάκι της υψηλοφροσύνης και της καλοπέρασης, δεν μπορεί να φάει με ευχαρίστηση χωρίς την παρέα του. Αυτός που έχει τους φίλους του, για να γλεντάει στο τραπέζι και να γεμίζει το στομάχι του με ευχάριστα εδέσματα, είναι λύκος που τρώει θνησιμαία. Πόσο αχόρταγος είσαι, άμυαλε άνθρωπε, που θέλεις να γεμίσεις το στομάχι σου από τα εδέσματα των αμελών, από τα οποία η ψυχή σου γεμίζει με όλα τα πάθη!

Αυτές οι συμβουλές και οι προφυλάξεις είναι αρκετές γι' αυτούς που έχουν την ψυχική δύναμη να κυριαρχήσουν στο πάθος του στομάχου. (180- 2).

(Από το βιβλίο: Ανθολόγιο από την ασκητική εμπειρία του Αγίου Ισαάκ του Σύρου. Ερμηνευτική απόδοση – επιμέλεια, Κωνσταντίνου Χρ. Καρακόλη, Δρος Θεολογίας, Φιλολόγου)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: orp.gr*, Η/Υ επιμέλεια Σοφίας Μερκούρη)*